

LIGITA
MARKEVIČIENĒ

SŪTAISYTA
AUKSU

KILMĒS PASLAPTIS

LIGITA
MARKEVIČIENĖ

SUTAISYTA
AUKSU

KILMĖS PASLAPTIS

I DALIS

Visos teisės saugomos. Be raštinio leidėjo sutikimo nei ši knyga, nei kuri nors jos dalis negali būti kopijuojama, atkuriamą, perduodama ar įrašoma jokia forma.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Ligita Markevičienė, 2022

© Viršelio piešinys, Jurga Jordan, 2022

© Apipavidalinimas, Judita Židžiūnienė, 2022

© Leidykla „Aukso pieva“, 2022

*Skiriu dėdei Auriui.
Tu nuo pat vaikystės buvai man autoritetas*

Įvadas

VEJAMI PASKUTINIŲ raudonos saulės spindulių, dusdami, jie skubėjo į vienintelį išsigelbėjimą – ola. Vyras ir moteris bėgo pirmi, jų draugas – gerokai atsilikęs. Kai pirmieji pasiekė prieglobstį, moteris, išgaščio kupinu balsu, pašaukė atsiliekančią. Vyras lėkė kiek įkabindamas, susiėmęs už sužeistos kojos, tačiau netikėtai užkliuvęs už išsikišusios medžio šakos, drėbėsi. Saulė paslėpė paskutinius šešėlius panardindama mišką tamsoje. Medžiais nušlamėjo vėjas. Stodamasis jis pasitrynė panižusį kaklą ir staiga sustingo, supratęs, kas nutiko. Nebevaldydamas kūno, sukniubo ant kelių, pasiremdamas rankomis. Žvilgsnis tapo svetimas. Emocijų pagauta ji norėjo pulti iš olos gelbėti draugo, tačiau bendrakeleivis ją sulaukė.

– Jau per vėlu.

Tai pasakęs, išbūrė magiškus skydus prie išėjimo.

Moteris pravirko. Jiedu stovėjo ir stebėjo, kaip draugas tapo vienu iš jų: ant vyro pečių juostos susiformavo keistas darinys. Neįprastai vilkdamas kojas, jis nužingsniavo į nežinią. Šalimais, visai nekreipdami dėmesio į vykstančius baisumus, prašokavo mėlyni triušio dydžio padarai, primenantys boružes.

I

PRO TRAUKINIO LANGĄ skriejo niekada nematyti vaizdai: miesto kaminus keitė sodybos, dirbami laukai, galiausiai – miškai. Su kiekvienu kraštovaizdžio pokyčiu ji vis labiau juto, kaip tolsta nuo namų. Mintyse sukosi turbūt daugiau klausimų, nei buvo uždavusi jų per visą gyvenimą. Situacija vertė abejoti, net nusijuokti. Nesusilaikiusi prunkštelėjo. Tai vis dar atrodė absurdiška.

Traukinio kupė priešais sėdėjo mama. Jos žvilgsnis buvo keistas, gal net liūdnokas. Ilgi, rudi plaukai dengė dalį veido, o nuo lango krentantys saulės atspindžiai margino auksiniais ruožais. Moteris atrodė jaunai, lyg vyresnė sesuo. Aiša nuo šviesos primerkė rudas akis. Nuspėti mamos minčių neįmanoma, o ji ir klausti nediršo, – pačiai buvo sunku susivokti realybėje. Viskas įvyko taip netikėtai.

Šeštadienio ryte sudužo puodelis, lyg perspėdamas dėl kažko netikėto, nors tada atrodė, kad viso labo prasideda tik dar viena eilinė diena. Mama surinko šukes ir padėjo ant stalo.

– Suklijuosiu, – pasisiūlė Aiša.

Jos gyveno taupiai ir neišmesdavo naudingų daiktų. Ami buvo įvaldžiusi dailaus klįjavimo meną, suskilusias vietas ji iš-

radingai nudažydavo ryškiomis spalvomis. Aiša taip pat perėmė šį taisymo būdą. Kai darbas buvo baigtas, mergina pakėlė puodelį ir pasididžiuodama tarė:

– Bus man pieštukinė.

Tuo metu suskambo durų skambutis. Už jų stovėjo nematyta, bet maloni moteriškė – žilstelėjusiais smilkiniais, tvarkinga žalia, griežto kirpimo suknele.

– Aiša Miko? – pasiteiravo ji.

– Taip, aš, – atsakė mergina, neslėpdama susidomėjimo.

– Jūs kviečiama studijuoti Liksitono akademijoje.

– Turbūt ne čia pataikėte, – atsakė rudaplaukė, – Aš nerašiau jokio prašymo. Mama? – staiga šovė mintis. – Tu ką nors už mane užpildei?

Tarpduryje pasirodė ir Ami, stebėdamasi, kas čia per pasiūlymas.

– Viskas gerai, ši akademija pati kviečia mokinius, – matydama, kad mergina abejoja, pridūrė viešnia. – Mokslas nemokamas. Gal galiu užteiti? Papasakočiau daugiau.

Ami pakvietė viešnią. Pasirodo, tai buvo Liksitono akademijos direktorė, Filana. Aiša įtariai svarstė, ko ta moteris siekia, spėliojo, ar čia nebus suktas pasiūlymas, kai galiausiai reikės įsigyti jų produkcijos. Vis dėlto Filana nepriminė pardavėjos ir nepuolė reklamuoti savo prekių. Ištaikiusi tinkamą momentą, direktorė paprašė ją išklaudyti. Ami su Aiša susižvalgė.

Direktorė išsitraukė lazdele – ja pamojavus, kampe tupėjęs katinas pakilo į orą. Šiek tiek pakabojo ir ramiai nutūpė ant grindų. Nepatenkintas skraidymo pamokomis, Niukis pradėjo vizginti uodega.

– Kas čia?.. – žiojosi klausti Aiša, tačiau moteris kilstelėjo ranką, prašydama dar dėmesio.

Ant stalo staiga atsirado kažkas panašaus į trimatį vaizdą, lyg koks mirażas – pilį ar rūmus primenantis pastatas.

– Taip atrodo mūsų akademija, – paaiškino.

Mergina žvilgtelėjo po stalą, tikėdamasi rasti kokį nors prietaisą. Ami, atrodo, reagavo kur kas ramiau. Vis dėlto nei vienai, nei kitai nebuvo aišku, kaip moteris atlieka šiuos triukus. Paskutinis pasirodymas – direktorės suknios spalvos pakeitimas. Iš žalios ši tapo raudona.

Kambaryje stoji tylą. Filana leido joms pamąstyti apie tai, ką matė, tada ramiau balsu paaiškino, kad tai magija. Aiša timpltelėjo lūpą ir sustingo išgirdusi, jog ir ji turi galių. Sveikas protas vertė nusijuokti ir atsiveikinti su šia keistuole, tačiau viduje kažkas sukirbėjo. Iš pašamones iškilo užslopinti prisiminimai apie tai, kai kas nors vykdavo būtent taip, kaip ji panorėdavo. Mama atsigrėžė į užsigalvojusią dukrą ir paragino pabandyti. Direktorė ištiesė jai savo lazdelę.

Abejonė ir viltis maišėsi tarpusavyje. Galvoje šmėstelėjo, kad ją apgaudinėja, tačiau ji greitai nuvijo šią mintį. Mama taip nesieltgė. Mergina nukreipė lazdelę į užuolaidą, lėtai pamojo galvodama apie norimą rezultatą. Nieko neįvyko. Profesorė ją nebyliai paskatino bandyti dar kartą. Tuomet Aiša pasistengė mintimis pajusti užuolaidos medžiagą, žinojo kad ji šiurkšti, žiūrėdama į tikslą, lazdele bandė pastumti orą ir staiga pajuto pasipriešinimą. Lyg elektra būtų trenkusi į ranką – lazdelė iškrito, tačiau užuolaida pajudėjo! Direktorė, įrodžiusi savo, nusišypsojo.

Tą dieną Aiša suprato turinti magiškų galių. Ji pratinosi prie minties, jog nebėra eilinė vidutinybė, tiesą sakant, apie save galvojo daug blogiau, o mama ragino ją sutikti. Viskas atrodė

absurdiška, tačiau ji neturėjo ko prarasti. Baigus mokyklą, vienintelė draugė išvyko mokytis į kitą miestą, o be mamos ji daugiau nieko neturėjo: nei gerų perspektyvų, nei galimybės toliau mokytis. Vasarą įsidarbino salės darbuotoja miestelio parduotuvėje ir ketino ten likti. Ir štai netikėtai jai siūloma nemokamai mokytis magijos mokykloje, pragyvenimas ir net kišenpinigiai.

Kuomet profesorė tarė, jog magijos talentai yra perduodami iš kartos į kartą, kūnu perbėgo nemalonus šiurpas. Akivaizdu, jog mama – ne burtininkė, tad atsakymo reikėjo ieškoti ten, kas paprastai buvo nutylima.

Tik prieš kelerius metus Aiša pagaliau sužinojo, kas yra jos tėvas. Mamos lakoniškai papasakota istorija apie patirtą išprievartavimą pranoko visus spėjimus apie niekada neturėtą tėtį. Po tokios žinios ji gailėjosi, kad nesiliovė kamantinėjusi ir vaikiškai įsivaizdavo jį kaip slaptąjį agentą. Tiesa buvo kur kas kartesnė. Šis faktas temdė šviežiausias naujienas ir merginai buvo sunku susigaudyti savo jausmuose.

Traukiniui linguojant, judėjo ir visas kūnas. Aiša mėgino surikiuoti mintis. Neigimas tirpo ir ji jau visai noriai priėmė naują patirtį. Pirmą kartą jautėsi ypatinga, kažkuo išskirtinė. Bandė prisiminti visus sutapimus ir vaizduotis juos kaip magiškus. Tačiau pasididžiavimą greitai keitė gėda ir kaltė, nes šias galias ji gavo per tą vyrą, kurio pastaruoju metu tiesiog nekentė.

– Nesirūpink, – lyg perskaičiusi jos mintis ištarė mama.

– Man viskas gerai, – pamelavo dukra.

Moteris atsisėdo šalia. Juodvi buvo labai panašios. Tik Aišos plaukai buvo šiek tiek trumpesni, akys didesnės ir veidas ne toks pailgas, ne toks išblyškęs. Motina švelniai apkabino ir tyliai ištarė:

– Aiša... Mano dukrele. Viskas bus gerai. Nujaučiau, kad tu esi ypatinga, – trumpam nutilo, tarsi kažką prisiminusi. – Man labai liūdna išleisti tave į tokią tolybę. Tačiau viskas bus gerai, – kartojo labiau pati sau. – Dabar pradėsi naują gyvenimą, geresnį gyvenimą. Aš labai džiaugiuosi. Ir nesvarbu... – akimirksniu nutilo, – ir nesvarbu, kad šitas galias tu gavai ne iš manęs. Esi mano mergaitė, ir niekas to nepakeis.

Glėbyje ji jautėsi saugiai, pažįstamas levandų kvapas priminė namus. Mamos žodžiai Aišą visuomet nuramindavo. Net jei skambėdavo ir labai švelniai, jie buvo kupini stiprybės ir tvirtumo. Ami buvo teisi, – nereikia vežtis visos apgailėtinos praeities (ir dar net ne savo). Jos laukė naujas gyvenimas.

Likusią kelionės dalį jos beveik nesikalbėjo. Aiša stebėjosi, jog motina pernelyg lengvai priėmė faktą apie magišką pasaulį. Kita vertus, dėl to jai pačiai buvo drąsiau; norėjo būti tokia pat susikaupusi ir rami, tačiau dėl vienos ar kitos minties širdis vis šokčiodavo – lyg kažko laukiant, dėl kažko nerimaujant ar baiminantis.

Ilgainiui už lango kraštovaizdis jau nepriminė įprastų vaizdų, labiau panešėjo į nuošalų kurortą. Net šilčiau pasidarė. Mergina tyliai nusišypsojo, – faktas, jog gyvens čia, jai patiko.

Išlipusi iš traukinio mintyse dėkojo mamai, kad vyko kartu. Aplink būriavosi panašaus amžiaus jaunuoliai, atvykę tuo pačiu traukiniu bei automobiliais su tėvais ar be jų. Vieni, lyg būtų pažįstami, persimesdavo keliais žodžiais, kiti tiesiog laukė su niekuo nesikalbėdami, treči garsiai dalijosi su draugais vasaros